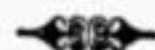

— «Πατέρα μου, διὲ πῶς τὰ φύλλα κουνοῦν!
Ἐκεῖ τοῦ βουρχόλακα κόραις περνοῦν!» —
— «Πῶς ἔντρομαις ρίχνεις, παιδί μου, ματιαῖς!
Δὲν εἶν' αὐταῖς κόραις, εἴν' ἀσπραις ἵτιαῖς!» —

— «Παιδί, σ' ἀγαπῶ· μαζῆ μου θὰ λθῆς·
εἰδὲ θὰ σ' ἀρπάξω μὲ βίαν εὔθυς.»
— «Πατέρα, πατέρα, ἄχ! νά! μὲ κρατεῖ.
Ἄχ! νά! νά μὲ πνίξῃ, πατέρα, ζητεῖ!»

Φοβᾶται ὁ πατέρας καὶ διώχνει μπροστά·
σφικτὰ τὸν υἱόν του 'ς τὰ χέρια βαστᾷ·
καὶ μόλις 'ς τὸν οἶχόν των φθάνουν μαζῆ,
ποῦ βλέπει πῶς, ἄχ! τὸ παιδί του δὲν ζῆ.

Η ΧΑΡΑ

*Ἐκ τῶν τοῦ Γίτου, χωτὰ τὴν μελλόντα προτετάντου

Ζητῶ τὴν γαρὰν πότ' ἐδὼ πότ' ἔκει·
ποῦ εἶναι, εἰπέτε μοι, ποῦ κατοικεῖ;
Δὲν εἶναι εἰς λόφους κ' εἰς ὅρ' ὑψηλά.
Εἰπέτε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελᾷ;

Εἰς βάθη κοιλάδων ἐπῆγα ζητῶν·
τὸν ρύακα εἶδα ποῦ πίπτει κροτῶν,
καὶ παιζει καὶ σύρει νερὰ καθαρὰ,
μαζῆ των δὲν ἐπαιζε πλὴν ἡ γαρά.

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς σκιάς τῶν δασῶν.

Ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν,
πτηνὸν ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωρὰν,
πλὴν ἔψαλλε θρήνους καὶ ὅγι χαράν.

—

Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χοροὺς,
εἰς δείπνων θαλάμους λαμπροὺς καὶ τὴν τροφὰς,
εἰς φῶτα, εἰς σκεύη χρυσᾶς καὶ ἀργυρᾶς,
πλὴν οὗτος εἰς αὐτὰ δὲν εὔρεθ' ἡ χαρά.

—

Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εῦρον μακρὰν,
μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μικράν.

Τριγύρω της εἶχε παιδίον ἀρχετὰ,
καὶ ἐπήδα μὲν ἐκεῖνα καὶ ἐγέλα μὲν αὐτά.

—

Ποῦ εἶσθε, καλοὶ παιδικοί μου καιροί!

Ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρύ.

Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετάῃ χαρά·
καὶ αὗτοῦ τὴν πρώτην καὶ ἐσγάτη φορά.

